

насяха колове, компасъ на тригленикъ и правѣха геометрически измѣрвания предъ погледитѣ на смаянитѣ отъ тая тайна и дълбока наука сопотненци.

Единъ день на даскалъ Юрданъ скимна да стане поетъ. Азъ го помня, какъ седналъ по турски на одърчето на училищния дворъ, въ зеления си кожухъ, съ чибукъ въ лѣва ржка, съ фесъ потикнатъ назадъ, той важно и съсрѣдоточено броеше на прѣсти сричкитѣ. Дълго време той работи надъ това поетическо произведение и когато свърши пѣсенъта, измисли ѝ гласъ и ни научи да я пѣемъ. Първото четирестишие и сега го помня :

На насочена ржтина,
При изданкитѣ Балкана
На цѣлъ вѣкъ отъ четвъртина
Храмъ Минерви се намира.

Тия стихове бѣха едно словословие въ честь на сопотското училище.

Имаше реформаторска жилка у даскалъ Юрдана. Понеже цѣлиятъ училищенъ дворъ бѣ обхванатъ отъ гробища, по неговон астояване едната му половина се освободи отъ тѣхъ, за да има мѣсто за ученическитѣ игри; гробоветѣ се оградиха съ стоборъ; направи се градина; донесоха се отъ вѣнъ голѣми дървета и се насадиха тамъ; съгради се още едно училищно здание въ двора; купиха се глобуси, разни физически уреди, геометрически потрѣби и разни други учебни пособия. Образува се и скромна училищна библиотека отъ руски книги и отъ сръбското списание „Гласник“. Епитропитѣ го слушаха, а градътъ не се скжпѣше за тия жертви.

Той бѣше строгъ къмъ дисциплината и извѣнъ школото — ученицитѣ си отиваха у дома наредени